

Колко пжти да прощаваме?

Тогазъ пристъпи Петъръ при Него и рече: „Господи, до колко пжти, ако съгрѣши братъ ми, да му прощавамъ, до седемъ пжти ли?“ *)

Съврѣмениятъ културенъ животъ, азъ го наричамъ „животъ на споръ“. Това е отъ хиляди години така. Хората спорятъ, но този споръ сжществува не само между хората, сжществува и между най-дребнитѣ бубулечици; и тѣ спорятъ за нѣщо, разискватъ, важни въпроси разрѣшаватъ. Естествено, този споръ на сцената се явява като едно странно явление, явява се тъй нареченото чувство на обида. Въ човѣка има едно чувство на обида. То е чувството на личния човѣкъ. Нѣкои мислятъ, че само хората съзнаватъ, че сж личности. Не, има и малки, дребни сжщества, които съзнаватъ, че сж личности, т. е. разбира се, схващането на животнитѣ за личността не е такова, каквото на хората.

Сега, ние ще се спремъ върху онова вътрѣшно схващане за обидата. Обидата често нарушава вътрѣшното равновѣсие въ живота. Вие може да имате едно прѣкрасно настроение, но една дума, казана не на мѣсто, може да наруши цѣлото ви равновѣсие, да се върнете дома си неразположенъ духомъ и цѣла нощ да не можете да спите. Насъ може да ни утѣшаватъ, че трѣбва да простимъ, че трѣбва тъй да направимъ, иначе, но защо трѣбва да простимъ? И колко пжти трѣбва да простимъ? Сега Петъръ спори, види се той е билъ малко запознатъ съ законитѣ на вѣроятноститѣ, и пита Христа: „Споредъ закона на вѣроятноститѣ, до колко пжти трѣбва да се прощава, до седемъ пжти ли?“ Казва му Христосъ: „Не до седемъ пжти, но на седемдесетъ мѣста по седемъ.“ Той се намѣри въ чудо.

*) Матей 18: 21.